

Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
HENRIKA SAUGMANDSGAARDA ØE
przedstawiona w dniu 21 grudnia 2016 r.¹

Sprawa C-696/15 P

**Republika Czeska
przeciwko**

Komisji Europejskiej

Odwołanie – Transport – Dyrektywa 2010/40/UE – Wdrażanie inteligentnych systemów transportowych w obszarze transportu drogowego – Przekazanie uprawnień Komisji Europejskiej – Rozporządzenie delegowane (UE) nr 885/2013 – Zapewnianie usług informacyjnych o bezpiecznych i chronionych parkingach dla samochodów ciężarowych i pojazdów użytkowych – Rozporządzenie delegowane (UE) nr 886/2013 – Dane i procedury dotyczące dostarczania bezpłatnie użytkownikom minimalnych powszechnych informacji o ruchu związanych z bezpieczeństwem drogowym – Zarzucane przekroczenie przez Komisję granic delegowania uprawnień

I – Wprowadzenie

1. Republika Czeska wnosi w odwołaniu o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 8 października 2015 r., Republika Czeska/Komisja², którym Sąd oddalił jej dwie skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzeń delegowanych (UE) nr 885/2013³ i (UE) nr 886/2013⁴ (zwanym dalej łącznie „spornymi rozporządzeniami”) przyjętych przez Komisję Europejską w celu uzupełnienia dyrektywy 2010/40/UE⁵ w sprawie inteligentnych systemów transportowych (zwanym dalej „ITS”) w obszarze transportu drogowego.

2. Proponuję, aby Trybunał oddalił to odwołanie ze względów, które zostaną przedstawione poniżej.

¹ Język oryginału: francuski.

² T-659/13 i T-660/13, niepublikowany, zwany dalej „zaskarżonym wyrokiem” EU:T:2015:771.

³ Rozporządzenie Komisji z dnia 15 maja 2013 r. uzupełniające dyrektywę w sprawie ITS w odniesieniu do zapewniania usług informacyjnych o bezpiecznych i chronionych parkingach dla samochodów ciężarowych i pojazdów użytkowych (Dz.U. 2013, L 247, s. 1).

⁴ Rozporządzenie Komisji z dnia 15 maja 2013 r. uzupełniające dyrektywę 2010/40 w odniesieniu do danych i procedur dotyczących dostarczania bezpłatnie użytkownikom, w miarę możliwości, minimalnych powszechnych informacji o ruchu związanych z bezpieczeństwem drogowym (Dz.U. 2013, L 247, s. 6).

⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 lipca 2010 r. w sprawie ram wdrażania inteligentnych systemów transportowych w obszarze transportu drogowego oraz interfejsów z innymi rodzajami transportu (Dz.U. 2010, L 207, s. 1).

II – Ramy prawne

A – Dyrektywa 2010/40

3. Motywy 3, 7 i 18 dyrektywy 2010/40 stanowią:

„(3) [ITS] to zaawansowane aplikacje, które – choć same w sobie są tylko nośnikami informacji – mają na celu świadczenie innowacyjnych usług związanych z różnymi rodzajami transportu i zarządzaniem ruchem oraz pozwalają na lepsze informowanie różnych użytkowników oraz zapewniają bezpieczniejsze, bardziej skoordynowane i »inteligentniejsze« korzystanie z sieci transportowych.

[...]

(7) Aby zapewnić skoordynowane i skuteczne wdrażanie ITS na terenie całej Unii, należy wprowadzić specyfikacje, w tym – w stosownych przypadkach – normy definiujące dalsze szczegółowe przepisy i procedury. Przed przyjęciem jakichkolwiek specyfikacji Komisja powinna ocenić ich zgodność z określonymi zasadami, o których mowa w załączniku II. Należy potraktować priorytetowo cztery główne obszary rozwoju i wdrażania ITS [...].

[...]

(18) Główne zainteresowane strony, takie jak dostawcy usług ITS, stowarzyszenia użytkowników ITS, przewoźnicy i operatorzy obiektów, przedstawiciele przemysłu wytwórczego, partnerzy społeczni, stowarzyszenia branżowe i władze lokalne, powinny mieć możliwość doradzania Komisji w zakresie gospodarczych i technicznych aspektów wdrażania ITS na terenie Unii. W tym celu Komisja, w ścisłej współpracy z zainteresowanymi stronami i państwami członkowskimi, powinna ustanowić grupę doradczą ds. ITS [...].

4. Artykuł 4 pkt 1 i 17 dyrektywy 2010/40 wprowadza następujące definicje:

„1) [ITS] oznaczają systemy, w których technologie informatyczne i komunikacyjne stosowane są w obszarze transportu drogowego, obejmującym infrastrukturę, pojazdy i użytkowników, oraz w zarządzaniu ruchem i zarządzaniu mobilnością, jak również do interfejsów z innymi rodzajami transportu;

[...]

17) »specyfikacja« oznacza wiążący środek ustanawiający przepisy zawierające wymagania, procedury i wszelkie inne stosowne zasady”.

5. Artykuł 5 tej dyrektywy, zatytułowany „Wdrażanie ITS”, stanowi:

„1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, aby zapewnić stosowanie specyfikacji przyjętych przez Komisję zgodnie z art. 6 do wdrażanych aplikacji i usług ITS, zgodnie z zasadami określonymi w załączniku II. Nie narusza to prawa każdego z państw członkowskich do decyzji o wdrażaniu takich aplikacji i usług na jego terytorium. Prawo to pozostaje bez uszczerbku dla wszelkich aktów ustawodawczych przyjętych na mocy art. 6 ust. 2 akapit drugi.

[...]”.

6. Artykuł 6 dyrektywy 2010/40, zatytułowany „Specyfikacje”, stanowi:

„1. Komisja przyjmuje najpierw specyfikacje niezbędne do zapewnienia zgodności, interoperacyjności i ciągłości w celu wdrożenia i operacyjnego stosowania ITS w odniesieniu do działań priorytetowych.

2. Komisja dąży do przyjęcia specyfikacji dotyczących jednego lub większej liczby działań priorytetowych do dnia 27 lutego 2013 r.

Najpóźniej w terminie 12 miesięcy od przyjęcia niezbędnych specyfikacji dotyczących działania priorytetowego Komisja, w stosownych przypadkach, po przeprowadzeniu oceny skutków obejmującej analizę kosztów i korzyści, przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wnioszek w sprawie wdrożenia tego działania priorytetowego, zgodnie z art. 294 TFUE.

3. Po przyjęciu niezbędnych specyfikacji dotyczących działań priorytetowych Komisja przyjmuje specyfikacje zapewniające zgodność, interoperacyjność i ciągłość w celu wdrożenia i operacyjnego stosowania ITS w odniesieniu do innych działań w obszarach priorytetowych.

4. W stosownych przypadkach oraz zależnie od dziedziny objętej specyfikacją, specyfikacja obejmuje jeden lub więcej następujących rodzajów przepisów:

- a) przepisy funkcjonalne, które opisują role poszczególnych zainteresowanych stron oraz przepływy informacji między nimi;
- b) przepisy techniczne, które przewidują techniczne środki realizacji przepisów funkcjonalnych;
- c) przepisy organizacyjne, które opisują przewidziane procedurami obowiązki poszczególnych zainteresowanych stron;
- d) przepisy dotyczące usług, które opisują różne poziomy usług i ich zakres w odniesieniu do aplikacji i usług ITS.

5. Bez uszczerbku dla procedur przewidzianych w dyrektywie 98/34/WE, specyfikacje określają, w stosownych przypadkach, warunki, na jakich państwa członkowskie mogą, po powiadomieniu Komisji, wprowadzić dodatkowe przepisy dotyczące świadczenia usług ITS na całym ich terytorium lub jego części, pod warunkiem że przepisy te nie zmniejszają interoperacyjności.

6. W stosownych przypadkach specyfikacje są oparte na normach, o których mowa w art. 8.

Specyfikacje przewidują, w stosownych przypadkach, ocenę zgodności zgodnie z decyzją [na podstawie decyzji] nr 768/2008/WE.

Specyfikacje są zgodne z zasadami określonymi w załączniku II.

7. Przed przyjęciem specyfikacji Komisja przeprowadza ocenę skutków obejmującą analizę kosztów i korzyści”.

7. Artykuł 7 dyrektywy 2010/40, zatytułowany „Akty delegowane”, stanowi:

„1. W odniesieniu do specyfikacji Komisja może przyjmować akty delegowane zgodnie z art. 290 TFUE. Przyjmując takie akty delegowane, Komisja działa zgodnie z odnośnymi przepisami niniejszej dyrektywy, w szczególności z art. 6 oraz załącznikiem II.

2. W odniesieniu do każdego z działań priorytetowych przyjmowany jest osobny akt delegowany.

[...]”.

B – Rozporządzenie delegowane nr 885/2013

8. Rozporządzenie delegowane nr 885/2013, zgodnie z jego art. 1, „ustanawia specyfikacje niezbędne do zapewnienia zgodności, interoperacyjności i ciągłości w odniesieniu do wdrażania i operacyjnego stosowania usług informacyjnych o bezpiecznych i chronionych parkingach dla samochodów ciężarowych i pojazdów użytkowych na szczeblu unijnym zgodnie z dyrektywą [2010/40]”.

9. Artykuł 3 rozporządzenia delegowanego nr 885/2013, odnoszący się do wymogów dotyczących świadczenia usług informacyjnych, stanowi:

„1. Państwa członkowskie wyznaczają obszary, na których warunki w zakresie ruchu i bezpieczeństwa wymagają wdrożenia usług informacyjnych o bezpiecznych i chronionych parkingach.

Określają również strefy priorytetowe, w których dostarczane będą informacje dynamiczne.

2. Świadczenie usług informacyjnych odbywa się zgodnie z wymogami określonymi w art. 4–7”.

10. Artykuł 8 rozporządzenia delegowanego nr 885/2013, zatytułowany „Ocena zgodności z wymogami”, stanowi:

„1. Państwa członkowskie wyznaczają krajowy organ uprawniony do oceny, czy wymogi określone w art. 4–7 są spełnione przez dostawców usług, operatorów parkingów i zarządców dróg. Organ ten jest bezstronny i niezależny od tych ostatnich.

Co najmniej dwa państwa członkowskie mogą wyznaczyć wspólny organ regionalny uprawniony do oceny zgodności z przedmiotowymi wymogami na ich terytoriach.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wyznaczonym organie.

2. Wszyscy dostawcy usług składają wyznaczonym organom deklarację dotyczącą spełnienia wymogów określonych w art. 4–7.

[...]

3. Wyznaczone organy weryfikują prawidłowość deklaracji w odniesieniu do pewnej liczby publicznych i prywatnych dostawców usług i operatorów parkingów i żądają wykazania zgodności z wymogami określonymi w art. 4–7.

Jakość usługi może być również oceniana za pomocą komentarzy od użytkowników.

Każdego roku wyznaczone organy przedkładają odpowiednim organom krajowym sprawozdanie na temat złożonych deklaracji i wyników kontroli weryfikacyjnych”.

C – Rozporządzenie delegowane nr 886/2013

11. Rozporządzenie delegowane nr 886/2013, zgodnie z jego art. 1, „ustanawia specyfikacje niezbędne do zapewnienia zgodności, interoperacyjności i ciągłości w odniesieniu do wdrażania i operacyjnego stosowania danych i procedur dotyczących dostarczania bezpłatnie użytkownikom, w miarę możliwości, minimalnych powszechnych informacji o ruchu związanych z bezpieczeństwem drogowym na szczeblu unijnym zgodnie z dyrektywą [2010/40]”.

12. Artykuł 5 rozporządzenia delegowanego nr 886/2013, dotyczący dostarczania usługi informacyjnej, stanowi:

„1. Państwa członkowskie określają odcinki transeuropejskiej sieci drogowej, na których warunki ruchu i bezpieczeństwa wymagają wdrożenia usługi minimalnych powszechnych informacji o ruchu związanych z bezpieczeństwem drogowym.

Państwa członkowskie przekazują Komisji informacje na temat takich odcinków dróg.

2. Dostarczanie usługi informacyjnej musi spełniać wymogi określone w art. 6–8”.

13. Artykuł 9 rozporządzenia delegowanego nr 886/2013, zatytułowany „Ocena zgodności z wymogami”, stanowi:

„1. Państwa członkowskie wyznaczają bezstronny i niezależny organ krajowy uprawniony do oceny, czy wymogi określone w art. 3–8 są spełnione przez publicznych i prywatnych zarządców dróg, dostawców usług i nadawców specjalizujących się w informacji o ruchu. Co najmniej dwa państwa członkowskie mogą wyznaczyć wspólny organ uprawniony do oceny zgodności z tymi wymogami na swoich terytoriach.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o [wyznaczonych] organach krajowych.

2. Publiczni i prywatni zarządcy dróg, dostawcy usług i nadawcy specjalizujący się w informacji o ruchu przekazują wyznaczonym organom krajowym swoje dane identyfikacyjne i opis dostarczanej przez siebie usługi informacyjnej oraz przedkładają deklarację zgodności z wymogami określonymi w art. 3–8.

[...]

3. Wyznaczone organy krajowe wyrywkowo sprawdzają prawidłowość deklaracji w odniesieniu do pewnej liczby publicznych i prywatnych zarządców dróg, dostawców usług i nadawców specjalizujących się w informacji o ruchu i żądają dowodów zgodności z wymogami określonymi w art. 3–8.

Każdego roku wyznaczone organy krajowe przedkładają władzom krajowym sprawozdanie na temat przedłożonych deklaracji i wyników kontroli wyrywkowych”.

III – Zaskarżony wyrok

14. Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniu 12 grudnia 2013 r. Republika Czeska wniosła dwie skargi o stwierdzenie nieważności spornych rozporządzeń.

15. Na poparcie tych skarg o stwierdzenie nieważności Republika Czeska podniosła trzy zarzuty. Zarzut pierwszy był oparty na naruszeniu art. 7 ust. 1 dyrektywy 2010/40 w związku z art. 5 ust. 1 i art. 6 tej dyrektywy, polegającym na tym, że Komisja, przyjmując sporne rozporządzenia, wykroczyła poza granice upoważnienia przewidzianego w tych przepisach. Zarzut drugi był oparty na naruszeniu art. 290 TFUE, polegającym na tym, że Komisja, przyjmując sporne rozporządzenia, wykroczyła poza granice swoich kompetencji przewidzianych w tym przepisie, odnoszących się do przyjmowania aktów delegowanych niemających charakteru prawodawczego. Trzeci zarzut dotyczył naruszenia art. 13 ust. 2 TUE, polegającego na tym, że Komisja, przyjmując sporne rozporządzenia, przekroczyła granice uprawnień przyznanych jej na mocy traktatów.

16. W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił wszystkie te zarzuty, a w konsekwencji oddalił obie skargi w całości.

IV – Żądania stron przed Trybunałem

17. W swoim odwołaniu Republika Czeska tytułem żądania głównego wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności spornych rozporządzeń w całości oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

18. Tytułem żądania ewentualnego Republika Czeska wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności art. 3 ust. 1, art. 8 i art. 9 ust. 1 lit. a) rozporządzenia delegowanego nr 885/2013 oraz art. 5 ust. 1, art. 9 i art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia delegowanego nr 886/2013, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

19. Komisja wnosi do Trybunału o:

- oddalenie odwołania oraz
- obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

V – Analiza

20. Na poparcie odwołania Republika Czeska podnosi trzy zarzuty, które przeanalizuję kolejno poniżej.

A – W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu zasady pewności prawa

21. W ramach zarzutu pierwszego Republika Czeska podnosi, iż Sąd naruszył zasadę pewności prawa, orzekając w pkt 39–43 zaskarżonego wyroku, że sporne rozporządzenia nie nakładają na państwa członkowskie obowiązku wdrożenia na ich terytoriach aplikacji i usług ITS.

22. Te punkty zaskarżonego wyroku dotyczą badania przez Sąd pierwszej części pierwszego zarzutu nieważności podniesionego przez Republikę Czeską. Państwo to utrzymywało, że Komisja wykroczyła poza granice upoważnienia udzielonego w dyrektywie 2010/40, nakładając w spornych rozporządzeniach obowiązek wdrożenia aplikacji i usług ITS, podczas gdy art. 5 ust. 1 tej dyrektywy przyznaje państwom członkowskim prawo do decydowania o takim wdrożeniu. Sąd oddalił tę część zarzutu z tego względu, że wbrew temu, co zarzucała Republika Czeska, sporne rozporządzenia nie nakładały takiego obowiązku wdrożenia.

23. Republika Czeska przypomina orzecznictwo Trybunału, zgodnie z którym zasada pewności prawa wymaga, aby przepisy prawa Unii były jasne, precyzyjne i przewidywalne co do swych skutków, tak by zainteresowane podmioty były w stanie zorientować się w stanie prawnym i stosunkach prawnych wynikających z porządku prawnego Unii⁶.

24. Państwo to wysuwa trzy argumenty zmierzające do wykazania naruszenia tej zasady w pkt 39–43 zaskarżonego wyroku.

25. Po pierwsze, wbrew temu, co orzekł Sąd, ze spornych rozporządzeń wynika, że akty te należy stosować we wszystkich państwach członkowskich. W szczególności rozporządzenia te zawierają klasyczny przepis dotyczący obowiązkowego charakteru wszystkich ich elementów oraz bezpośredniego stosowania we wszystkich państwach członkowskich. Poza tym z uzasadnień Komisji odnoszących się do rzeczonych rozporządzeń⁷ wynika, że zamiarem Komisji było nałożenie obowiązku wdrożenia aplikacji i usług ITS we wszystkich państwach członkowskich. W konsekwencji wnioszek Sądu odnośnie do braku stosowania spornych rozporządzeń w państwach członkowskich, które nie dokonały takiego wdrożenia, jest sprzeczny z ich brzmieniem oraz z intencją wyrażoną przez Komisję w trakcie ich przyjmowania.

26. Uważam, że argument ten należy oddalić jako bezzasadny. Z jednej strony, jak podkreśliła Komisja, sporne rozporządzenia nie zawierają żadnego przepisu ustanawiającego jednoznacznie taki obowiązek wdrożenia.

27. Z drugiej strony z art. 1 każdego z tych rozporządzeń oraz z art. 5 ust. 1 dyrektywy 2010/40 można wywnioskować, że rozporządzenia mają zastosowanie w państwie członkowskim wyłącznie wówczas, gdy państwo to postanowiło dokonać wdrożenia aplikacji lub usług ITS.

28. Każde z rzeczonych rozporządzeń precyzuje bowiem w art. 1, że ustanawia ono specyfikacje „zgodnie z dyrektywą [2010/40]”. Tymczasem art. 5 ust. 1 tej dyrektywy stanowi, że ciążący na państwach członkowskich obowiązek podjęcia niezbędnych środków, aby zapewnić stosowanie specyfikacji przyjętych przez Komisję, „[n]ie narusza [...] prawa każdego z państw członkowskich do decyzji o wdrażaniu takich aplikacji i usług [ITS] na jego terytorium”.

29. Z łącznej lektury tych przepisów wynika, że sporne rozporządzenia ustanawiają pewne specyfikacje, nie uchybiając jednak prawu każdego państwa członkowskiego do podjęcia decyzji o wdrożeniu aplikacji i usług ITS na jego terytorium. Wyjaśnię jeszcze, że rozporządzenia te, jak zauważył Sąd w pkt 40 zaskarżonego wyroku, uzupełniają dyrektywę 2010/40 i nie zawierają żadnego przepisu zmieniającego zakres art. 5 ust. 1 tej dyrektywy, co również słusznie podkreślił Sąd w pkt 41 tego wyroku.

30. Nie uważam za konieczne badania uzasadnień spornych rozporządzeń, skoro znaczenie przytoczonych powyżej przepisów wynika jednoznacznie z ich brzmienia.

31. Tytułem uzupełnienia zauważę jednak, że uzasadnienia te zawierają porównanie kilku scenariuszy, które zakładają wdrożenie aplikacji i usług ITS w niektórych lub we wszystkich państwach członkowskich. Co prawda w każdym z tych uzasadnień Komisja, po przeprowadzeniu analizy porównawczej kosztów i korzyści tych scenariuszy, dochodzi do wniosku, że korzystniejsze byłoby wdrożenie we wszystkich państwach członkowskich, jednakże żaden element nie wskazuje na to, że to właśnie ten scenariusz jest rzeczywiście realizowany w przedstawionych przez Komisję projektach rozporządzeń. W tym względzie uzasadnienie dotyczące rozporządzenia delegowanego nr 886/2013

⁶ Wyrok z dnia 12 lutego 2015 r., Parlament/Rada, C-48/14, EU:C:2015:91, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo.

⁷ Uzasadnienie Komisji z dnia 15 maja 2013 r. dotyczące rozporządzenia delegowanego nr 885/2013 [C(2013) 2549 final] oraz uzasadnienie Komisji z dnia 15 maja 2013 r. dotyczące rozporządzenia delegowanego nr 886/2013 [C(2013) 2550 final].

precyzuje, że „dyrektywa [2010/40] przewiduje sześć działań priorytetowych zmierzających do przyjęcia specyfikacji oraz, *stosownie do okoliczności*, ich obowiązkowe wdrożenie”⁸. To uściślenie wskazuje moim zdaniem, że Komisja, przyjmując to rozporządzenie, nie miała zamiaru nakładać obowiązku wdrożenia.

32. Z tego względu uważam, że z uzasadnień dotyczących spornych rozporządzeń nie można wywnioskować, iż Komisja poprzez przyjęcie tych rozporządzeń miała zamiar nałożyć na państwa członkowskie obowiązek wdrożenia.

33. Z powyższego wynika, że Sąd w żaden sposób nie naruszył prawa, orzekając w pkt 39–43 zaskarżonego wyroku, iż sporne rozporządzenia nie nakładają na państwa członkowskie obowiązku wdrożenia aplikacji lub usług ITS.

34. Po drugie, Republika Czeska poddaje krytyce pkt 40 zaskarżonego wyroku z tego względu, że Sąd jej zdaniem błędnie orzekł, iż brak stosowania spornych rozporządzeń w niektórych państwach członkowskich nie musi być wyraźnie wskazany w tych rozporządzeniach, ponieważ ów brak stosowania wynika jednoznacznie z dyrektywy 2010/40. Tym samym Sąd orzekł, że o stosowaniu aktów delegowanych należy wnioskować nie z ich brzmienia, lecz z wykładni podstawowego aktu ustawodawczego.

35. Republika Czeska dodaje, że jasne znaczenie aktu delegowanego, które jest sprzeczne z podstawowym aktem ustawodawczym, nie może być korygowane poprzez wykładnię aktu delegowanego zgodną z podstawowym aktem ustawodawczym. Taka zgodna wykładnia jest dopuszczalna wyłącznie wówczas, jeżeli nie jest ona wykładnią *contra legem*, to znaczy gdy akt prawny niższego rzędu umożliwia taką wykładnię.

36. Uważam, że Sąd w pkt 40 zaskarżonego wyroku nie naruszył prawa, orzekając, iż sporne rozporządzenia należy interpretować w świetle aktu podstawowego, jakim jest dyrektywa 2010/40. Ten sposób wykładni wynika według mnie z relacji pomiędzy podstawowym aktem ustawodawczym, który w szczególności ustanawia istotne elementy ram prawnych, a aktem delegowanym, poprzez który Komisja może, zgodnie z art. 290 TFUE, uzupełnić lub zmienić niektóre, inne niż istotne, elementy tego aktu ustawodawczego. Trybunał miał już sposobność wyjaśnić w tym względzie, że celem powierzenia uprawnienia delegowanego jest przyjęcie przepisów, które wpisują się w ramy prawne określone w podstawowym akcie prawodawczym⁹. Tytułem przykładu, w ramach niniejszej sprawy oczywiste jest, że wykładni pojęcia „specyfikacji” użytego w spornych rozporządzeniach należy dokonywać w świetle definicji tego pojęcia zawartej w art. 4 pkt 17 dyrektywy 2010/40¹⁰.

37. Poza tym Sąd nie dokonał wykładni *contra legem* spornych rozporządzeń, ponieważ z żadnego z ich przepisów nie można wywieść, że rozporządzenia te nakładają na państwa członkowskie obowiązek wdrożenia aplikacji lub usług ITS¹¹.

38. Po trzecie, Republika Czeska twierdzi, że zaskarżony wyrok stawia państwa członkowskie w niepewnej sytuacji prawnej, gdy stosują one akt delegowany, skoro nie mogą one polegać na jednoznacznych przepisach tego aktu, aby określić przepisy, które mają zastosowanie do tych państw, oraz obowiązki, które z nich wynikają. W praktyce państwa członkowskie są w ten sposób zmuszone do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności w terminie określonym w art. 263 TFUE, jeżeli z przepisów aktu delegowanego wynika, że zakres jego stosowania wykracza poza to, co przewiduje

⁸ Uzasadnienie Komisji z dnia 15 maja 2013 r. dotyczące rozporządzenia delegowanego nr 886/2013 [C(2013) 2550 final, s. 3] (wyróżnienie moje).

⁹ Wyrok z dnia 17 marca 2016 r., Parlament/Komisja, C-286/14, EU:C:2016:183, pkt 30 i przytoczone tam orzecznictwo.

¹⁰ Przykładowo, Trybunał dokonał takiej wykładni w świetle aktu podstawowego w wyroku z dnia 3 kwietnia 2014 r., Rätzke, C-319/13, EU:C:2014:210, pkt 33, 34.

¹¹ Zobacz pkt 26–29 niniejszej opinii.

podstawowy akt ustawodawczy. W przypadku niewniesienia takiej skargi o stwierdzenie nieważności państwa członkowskie utraciłyby bowiem możliwość powołania się na niezgodność z prawem aktu delegowanego w przypadku wszczęcia przez Komisję postępowania dotyczącego uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego na podstawie art. 258 TFUE¹².

39. Argument ten zasługuje na oddalenie, ponieważ także opiera się na błędnej przesłance, jakoby przepisy spornych rozporządzeń, wbrew art. 5 ust. 1 dyrektywy 2010/40¹³, nakładały na państwa członkowskie obowiązek wdrożenia.

40. Dodam, że do państw członkowskich należy ocena, czy zakres stosowania aktu delegowanego wykracza poza to, co przewiduje podstawowy akt ustawodawczy, oraz, w stosownym przypadku, wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności w terminie określonym w art. 263 TFUE. Tego ograniczenia, wynikającego z organizacji środków zaskarżenia przed sądami Unii, nie można uznać za naruszenie zasady pewności prawa, tak jak interpretuje ją Trybunał¹⁴.

41. Ponieważ Republika Czeska nie przedstawiła żadnego innego argumentu, aby wykazać naruszenie zasady pewności prawa, zarzut pierwszy należy oddalić jako bezzasadny.

B – W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu art. 13 ust. 2 TUE w związku z art. 290 TFUE

42. W ramach zarzutu drugiego Republika Czeska twierdzi, że Sąd naruszył art. 13 ust. 2 TUE i art. 290 TFUE, orzekając w pkt 63 zaskarżonego wyroku, iż Komisja, gdy przyjmuje akty delegowane, nie jest ograniczona przez wyraźne upoważnienie ustanowione w podstawowym akcie ustawodawczym.

43. To zarzucane naruszenie prawa miałoby jakoby przesądzić o wadliwości analizy drugiej części pierwszego zarzutu nieważności zawartej w pkt 45–63 zaskarżonego wyroku, w wyniku której Sąd orzekł, że Komisja nie przekroczyła uprawnień nadanych jej dyrektywą 2010/40, zobowiązując państwa członkowskie do wyznaczenia bezstronnego i niezależnego organu kontroli, którego zadaniem jest czuwanie nad przestrzeganiem wymogów nałożonych przez sporne rozporządzenia.

44. Zdaniem Republiki Czeskiej przyznane Komisji w art. 290 TFUE upoważnienie do przyjmowania aktów o charakterze nieustawodawczym o zasięgu ogólnym jest wyjątkiem od ogólnej zasady ustanowionej w art. 13 ust. 2 TUE, który to wyjątek w konsekwencji należałoby poddawać wykładni ścisłej. Komisja twierdzi natomiast, że możliwość udzielenia jej uprawnienia delegowanego nie stanowi wyjątku, który należy poddawać wykładni ścisłej, lecz uprawnienie rangi konstytucyjnej udzielone prawodawcy na mocy art. 290 TFUE.

45. Nie ma jednakże potrzeby rozstrzygania tej teoretycznej kwestii, aby oddalić pięć argumentów przedstawionych przez Republikę Czeską na poparcie tego zarzutu drugiego.

46. Po pierwsze, Sąd jakoby błędnie orzekł w pkt 58 zaskarżonego wyroku, że udzielone Komisji upoważnienie do przyjmowania aktów delegowanych nie ogranicza się do aspektów wyraźnie określonych w art. 6 dyrektywy 2010/40, lecz może także dotyczyć wykonania każdego innego przepisu tej dyrektywy. Zdaniem Republiki Czeskiej przewidziane w art. 6 ust. 1 dyrektywy 2010/40 upoważnienie powinno podlegać wykładni ścisłej, w tym znaczeniu, że ograniczałoby się ono do rodzajów przepisów, które zostały wyszczególnione w art. 6 ust. 4 rzeczony dyrektywy.

¹² Wyrok z dnia 18 października 2012 r., Komisja/Republika Czeska, C-37/11, EU:C:2012:640, pkt 46–48.

¹³ Zobacz pkt 26–29 niniejszej opinii.

¹⁴ Zobacz pkt 23 niniejszej opinii.

47. Podkreślę w tym względzie, że udzielone Komisji upoważnienie znajduje umocowanie nie w art. 6 dyrektywy 2010/40, lecz w jej art. 7. Zgodnie z tym ostatnim przepisem Komisja przyjmuje akty delegowane „zgodnie z odnośnymi przepisami [tej] dyrektywy, w szczególności z art. 6 oraz załącznikiem II”. Zatem Sąd słusznie orzekł, że udzielone Komisji upoważnienie nie jest ograniczone do aspektów wyraźnie określonych w art. 6 rzeczonyj dyrektywy.

48. Dodam w każdym razie, że z przyczyn wskazanych w pkt 58–65 niniejszej opinii art. 6 ust. 4 lit. c) dyrektywy 2010/40 stanowi dla Komisji wystarczającą podstawę prawną, aby ustanowić obowiązek wyznaczenia przez państwa członkowskie organów kontroli. Zatem zarzut dotyczący hipotetycznego naruszenia prawa popełnionego w tym względzie przez Sąd jest nieistotny dla sprawy, ponieważ Komisja ma uprawnienie, aby ustanowić obowiązek wyznaczenia krajowych organów kontroli nawet przy założeniu, że upoważnienie powinno ograniczać się do aspektów wyraźnie wskazanych w art. 6 ust. 4 dyrektywy 2010/40¹⁵.

49. Po drugie, Republika Czeska podnosi, że Sąd błędnie orzekł w pkt 63 zaskarżonego wyroku, iż Komisja może, jeżeli uzna to za konieczne, przyjmować zasady wykraczające poza ramy upoważnienia. Zdaniem Republiki Czeskiej przyznane Komisji uprawnienie powinno ograniczać się do tego, co prawodawca Unii uznał za konieczne, gdy formułował upoważnienie dla Komisji w podstawowym akcie ustawodawczym.

50. Strony wypowiedziały się również podczas rozprawy w przedmiocie ewentualności, że Sąd błędnie orzekł w pkt 63 zaskarżonego wyroku, iż konieczność wyznaczenia krajowych organów kontroli należy do zakresu swobodnego uznania Komisji określanego jako „subiektywny”.

51. W konsekwencji uważam za stosowne rozdzielenie analizy tego drugiego argumentu na dwie części, dotyczące, odpowiednio, ewentualnego przyznania Komisji subiektywnego zakresu swobodnego uznania oraz ewentualnego przekroczenia przez Komisję granic delegacji udzielonej dyrektywą 2010/40.

52. Z jednej strony nie mogę zgodzić się ze stanowiskiem, jakoby Sąd w pkt 63 zaskarżonego wyroku uznał, że Komisji przysługuje subiektywny zakres swobodnego uznania.

53. Według mnie nie ulega wątpliwości, że ewentualne przekroczenie przez Komisję jej uprawnień delegowanych powinno być oceniane obiektywnie na podstawie przepisów regulujących delegację uprawnień zawartych w podstawowym akcie ustawodawczym. Artykuł 290 ust. 1 zdanie drugie TFUE stanowi bowiem, że akty ustawodawcze wyraźnie określają cele, treść, zakres oraz czas obowiązywania przekazanych uprawnień. Poza tym art. 290 ust. 2 zdanie pierwsze TFUE uściśla, że warunki, którym podlega rzone przekazanie uprawnień, są wyraźnie określone w aktach ustawodawczych¹⁶.

54. Komisja słusznie zwróciła uwagę, że dysponuje ona, w zakresie wykonywania uprawnień delegowanych, mniejszym lub większym zakresem swobodnego uznania, w zależności od tego, jaka była w tym względzie decyzja prawodawcy w takim akcie, przy założeniu, że delegacja może dotyczyć wyłącznie innych niż istotne elementów podstawowego aktu ustawodawczego. Odnajduję potwierdzenie takiej wykładni art. 290 TFUE w pkt 32 wyroku z dnia 16 lipca 2015 r., Komisja/Parlament i Rada, w którym Trybunał orzekł, że zgodność z prawem decyzji prawodawcy Unii

¹⁵ Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zarzut naruszenia prawa jest nieistotny dla sprawy, gdy dotyczy motywów uzasadnienia wyroku, których podważenie nie może prowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku. Zobacz podobnie wyroki: z dnia 24 października 2002 r., *Aéroports de Paris/Komisja*, C-82/01 P, EU:C:2002:617, pkt 41, 67 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 28 czerwca 2005 r., *Dansk Rørindustri i in./Komisja*, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, EU:C:2005:408, pkt 148 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 9 lipca 2015 r., *InnoLux/Komisja*, C-231/14 P, EU:C:2015:451, pkt 83.

¹⁶ Zobacz w tym względzie wyrok z dnia 17 marca 2016 r., *Parlament/Komisja*, C-286/14, EU:C:2016:183, pkt 30, 31.

o przyznaniu Komisji uprawnienia delegowanego nie zależy od istnienia lub od zakresu przyznanego jej swobodnego uznania, lecz wyłącznie od kwestii, czy akty, jakie instytucja ta ma przyjąć, mają ogólny zasięg i czy uzupełniają one lub zmieniają niektóre, inne niż istotne, elementy aktu ustawodawczego¹⁷.

55. Otóż właśnie takiej obiektywnej oceny dokonał Sąd w pkt 50–60 zaskarżonego wyroku. Sąd w pkt 62 tego wyroku stwierdził bowiem, na podstawie analizy właściwych przepisów dyrektywy 2010/40, w szczególności art. 4 pkt 17, art. 5–7, jak również załącznika II do tego aktu, że Komisja była uprawniona do ustanowienia w spornych rozporządzeniach procedury oceny zgodności, nakazując państwom członkowskim, które odpowiadają za zapewnienie stosowania specyfikacji, wyznaczenie organu odpowiedzialnego za kontrolę ich przestrzegania przez operatorów.

56. Sąd nie naruszył także prawa, orzekając w pkt 63 zaskarżonego wyroku, że wyraźne upoważnienie nie było konieczne i że wystarczyło, aby Komisja stwierdziła, dysponując zakresem swobodnego uznania *wynikającym obiektywnie z przytoczonych przepisów dyrektywy 2010/40*, że wyznaczenie takiego organu było niezbędne do zapewnienia zgodności, interoperacyjności i ciągłości. Innymi słowy Komisja – jak sama zauważyła podczas rozprawy – dokonała wyboru spośród kilku możliwości, przysługujących jej w ramach wyznaczonych przez dyrektywę 2010/40, w szczególności przez zasady ustanowione w załączniku II do tej dyrektywy.

57. Innymi słowy, nie można interpretować pkt 63 zaskarżonego wyroku w oderwaniu od kontekstu, w ten sposób, że Sąd uznał, iż Komisji przysługuje subiektywny zakres swobodnego uznania. Zakres swobodnego uznania Komisji, o którym wspomina Sąd, ma charakter obiektywny, ponieważ wynika z przepisów dyrektywy 2010/40, które określają delegację uprawnień i których zakres został przeanalizowany w pkt 50–62 tego wyroku.

58. Z drugiej strony uważam, że Sąd w pkt 45–67 zaskarżonego wyroku słusznie orzekł, iż Komisja nie przekroczyła granic delegacji udzielonej dyrektywą 2010/40, przyjmując art. 8 ust. 1 rozporządzenia delegowanego nr 885/2013 i art. 9 ust. 1 rozporządzenia delegowanego nr 886/2013, które przewidują wyznaczenie bezstronnego i niezależnego organu kontroli.

59. Uważam bowiem, że art. 6 ust. 4 lit. c) tej dyrektywy w związku z upoważnieniem przewidzianym w art. 7 ust. 1 rzeczony dyrektywy daje Komisji dostateczną podstawę prawną, aby przyjąć te dwa przepisy.

60. W myśl art. 6 ust. 4 lit. c) dyrektywy 2010/40 specyfikacja obejmuje, w stosownych przypadkach oraz zależnie od dziedziny objętej specyfikacją, „przepisy organizacyjne, które opisują przewidziane procedurami obowiązki poszczególnych zainteresowanych stron”.

61. Należy więc sprawdzić, czy, po pierwsze, art. 8 ust. 1 rozporządzenia delegowanego nr 885/2013 i art. 9 ust. 1 rozporządzenia delegowanego nr 886/2013 są „przepisami organizacyjnymi”, i po drugie, czy „opisują przewidziane procedurami obowiązki poszczególnych zainteresowanych stron”.

62. Wydaje mi się, że trudno jest kwestionować z jednej strony, iż przepisy zawarte w tych dwóch artykułach mają charakter „organizacyjny”, skoro organizują one procedurę, której celem jest ocena zgodności z wymogami przewidzianymi w spornych rozporządzeniach.

63. Podobnie trudno jest kwestionować z drugiej strony, że przepisy te ustanawiają obowiązki dla zainteresowanych stron¹⁸ w zakresie procedur. I tak, art. 8 ust. 2 rozporządzenia delegowanego nr 885/2013 nakłada na dostawców usług obowiązek składania wyznaczonym organom deklaracji dotyczącej spełnienia wymogów określonych w art. 4–7 tego rozporządzenia. Artykuł 9 ust. 2

¹⁷ C-88/14, EU:C:2015:499.

¹⁸ Pojęcie zainteresowanej strony nie zostało zdefiniowane w dyrektywie 2010/40. Jednakże motyw 18 wymienia wśród głównych zainteresowanych stron w szczególności dostawców usług ITS, przewoźników, jak również operatorów obiektów.

rozporządzenia delegowanego nr 886/2013 nakłada na publicznych i prywatnych zarządców dróg, dostawców usług i nadawców specjalizujących się w informacji o ruchu obowiązek przekazywania wyznaczonym organom krajowym ich danych identyfikacyjnych i opisu dostarczanej przez nich usługi informacyjnej. Powyższe zainteresowane strony są również obowiązane do przedkładania deklaracji zgodności z wymogami określonymi w art. 3–8 tego rozporządzenia.

64. Właśnie w tym kontekście należy rozpatrywać obowiązek wyznaczenia bezstronnego i niezależnego organu kontroli. Wyznaczenie takiego organu jest bowiem elementem organizacyjnym nieodłącznie związanym z należytym funkcjonowaniem procedur oceny ustanowionych przez przytoczone wyżej przepisy. Zadaniem tych organów jest w szczególności weryfikacyjne sprawdzanie prawidłowości deklaracji składanych przez zainteresowane strony oraz żądanie dowodów zgodności z wymogami określonymi w spornych rozporządzeniach, jak również przedkładanie władzom krajowym sprawozdania na temat przedłożonych deklaracji i wyników kontroli weryfikacyjnych¹⁹. Dla pełności wyводу dodam, że wyznaczenie takiego organu wydaje się zgodne z zasadami ustanowionymi w załączniku II do dyrektywy 2010/40, w szczególności z zasadami skuteczności i proporcjonalności.

65. W konsekwencji uważam, że art. 8 rozporządzenia delegowanego nr 885/2013 i art. 9 rozporządzenia delegowanego nr 886/2013 zawierają „przepisy organizacyjne, które opisują przewidziane procedurami obowiązki poszczególnych zainteresowanych stron” w rozumieniu art. 6 ust. 4 lit. c) dyrektywy 2010/40, wliczając w to obowiązek wyznaczenia bezstronnego i niezależnego organu kontroli przewidziany w ust. 1 tychże artykułów.

66. Poilkowo, gdyby należało uznać, że art. 6 ust. 4 lit. c) dyrektywy 2010/40 nie daje Komisji dostatecznej podstawy prawnej, aby przyjąć przytoczone wyżej przepisy, uważam, że art. 4 pkt 17 i art. 6 ust. 1 tej dyrektywy w związku z upoważnieniem przewidzianym w art. 7 ust. 1 rzeczowej dyrektywy stanowią taką podstawę prawną.

67. Artykuł 4 pkt 17 dyrektywy 2010/40 definiuje bowiem pojęcie specyfikacji w sposób szczególnie szeroki, jako oznaczające „wiązący środek ustanawiający przepisy zawierające wymogi, procedury i wszelkie inne stosowne zasady” (wyróżnienie moje). Poza tym art. 6 ust. 1 tej dyrektywy stanowi, że Komisja przyjmuje specyfikacje niezbędne do zapewnienia zgodności, interoperacyjności i ciągłości w celu wdrożenia i operacyjnego stosowania ITS w odniesieniu do działań priorytetowych. Podkreślę jeszcze, że nie wydaje się, aby art. 6 ust. 4 tej dyrektywy zawierał wyczerpujące wyliczenie rodzajów specyfikacji, jakie może przyjmować Komisja.

68. Moim zdaniem z lektury art. 4 pkt 17, art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 2010/40 wynika, że Komisja była uprawniona, aby przewidzieć możliwość ustanowienia obowiązek wyznaczenia bezstronnego i niezależnego organu kontroli a zatem przyjąć art. 8 ust. 1 rozporządzenia delegowanego nr 885/2013 i art. 9 ust. 1 rozporządzenia delegowanego nr 886/2013²⁰.

69. Jak wynika z powyższego, drugi argument podniesiony przez Republikę Czeską należy oddalić jako bezzasadny.

70. Po trzecie, Republika Czeska zarzuca, że ustalenia Sądu zawarte w pkt 47–49 zaskarżonego wyroku, dotyczące szerokiego zakresu swobodnego uznania, jakim dysponuje Komisja, na potrzeby uzupełnienia aktów prawnych na podstawie art. 290 TFUE, nie są zgodne z wyrokiem z dnia 16 lipca 2015 r., Komisja/Parlament i Rada²¹.

19 Zobacz art. 8 ust. 3 rozporządzenia delegowanego nr 885/2013 i art. 9 ust. 3 rozporządzenia delegowanego nr 886/2013.

20 Zgodnie z art. 5 ust. 1 dyrektywy 2010/40 państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, aby zapewnić stosowanie specyfikacji przyjętych przez Komisję zgodnie z art. 6 tej dyrektywy. Zobacz pkt 76 niniejszej opinii.

21 C-88/14, EU:C:2015:499.

71. Przypomnę, że w pkt 32 wspomnianego wyroku Trybunał orzekł, że ani istnienie, ani zakres swobodnego uznania przyznanego Komisji przez akt ustawodawczy nie są istotne w celu określenia, czy przyjmowany przez nią akt objęty jest zakresem art. 290 lub 291 TFUE²².

72. W świetle tego orzecznictwa uważam, że Sąd naruszył prawo, sugerując w pkt 49 zaskarżonego wyroku, że Komisja dysponuje szerokim zakresem swobodnego uznania, gdy dokonuje uzupełnienia aktu prawnego na podstawie art. 290 TFUE.

73. Jednakże to naruszenie prawa jest nieistotne, gdyż dotyczy motywów uzasadnienia wyroku, których podważenie nie może prowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku²³. Jak bowiem wyjaśniłem w pkt 52–69 niniejszej opinii, Sąd w ramach badania drugiej części pierwszego zarzutu nieważności dokonał obiektywnej oceny istnienia ewentualnego przekroczenia przez Komisję upoważnienia przewidzianego w dyrektywie 2010/40. Ta obiektywna ocena, która nie jest dotknięta naruszeniem prawa, wystarczyła, aby oddalić tę drugą część zarzutu.

74. Po czwarte, Republika Czeska podnosi, że art. 5 ust. 1 dyrektywy 2010/40 pozostawia państwom członkowskim, a nie Komisji wybór środków, jakie należy podjąć, aby zapewnić stosowanie specyfikacji. Tym samym udzielonego Komisji upoważnienia do przyjmowania aktów delegowanych nie można interpretować w sposób, który zagroziłby temu uprawnieniu państw członkowskich. Państwo to dodaje, że prawodawca Unii uznał ów czynnik za istotny element, który w konsekwencji, zgodnie z art. 290 TFUE, nie może być przedmiotem aktu delegowanego.

75. Mam wątpliwości co do dopuszczalności tego argumentu, ponieważ Republika Czeska nie wskazuje dokładnie kwestionowanych punktów uzasadnienia zaskarżonego wyroku, czego wymaga art. 169 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem.

76. W każdym razie argument ten jest bezzasadny. Artykuł 5 ust. 1 dyrektywy 2010/40 ogranicza się bowiem do nałożenia na państwa członkowskie obowiązku podjęcia niezbędnych środków, aby zapewnić stosowanie specyfikacji przyjętych przez Komisję zgodnie z art. 6 tej dyrektywy. Jak wyjaśniłem w pkt 58–69 niniejszej opinii, Komisja jest uprawniona do przyjmowania specyfikacji o charakterze proceduralnym, takich jak art. 8 rozporządzenia delegowanego nr 885/2013 i art. 9 rozporządzenia delegowanego nr 886/2013, wliczając w to obowiązek wyznaczenia bezstronnego i niezależnego organu kontroli. W konsekwencji państwa członkowskie, w myśl art. 5 ust. 1 dyrektywy 2010/40, są obowiązane do podjęcia niezbędnych środków, aby zapewnić przestrzeganie tej specyfikacji.

77. Po piąte, Republika Czeska zarzuca, że Sąd błędnie orzekł w pkt 60 i 61 zaskarżonego wyroku, iż art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 6 dyrektywy 2010/40 uzasadniają tezę, zgodnie z którą Komisja była uprawniona, aby ustanowić obowiązek wyznaczenia krajowego organu kontroli.

78. Jeżeli chodzi o argument dotyczący naruszenia art. 5 ust. 1 dyrektywy 2010/40, uważam, że jest on bezzasadny z powodu wskazanego w pkt 76 niniejszej opinii.

79. Republika Czeska twierdzi ponadto, że art. 6 ust. 6 tej dyrektywy dotyczy wyłącznie oceny zgodności z decyzją nr 768/2008/WE²⁴ oraz że żaden przepis spornych rozporządzeń nie przewiduje takiej oceny.

²² Zobacz pkt 54 niniejszej opinii.

²³ Zobacz orzecznictwo powołane w przypisie 15 niniejszej opinii.

²⁴ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wspólnych ram dotyczących wprowadzania produktów do obrotu, uchylająca decyzję Rady 93/465/EWG (Dz.U. 2008, L 218, s. 82).

80. Uważam, że argument ten jest zasadny. Decyzja ta, zgodnie z jej art. 2, ustala bowiem wspólne ramy zasad ogólnych i przepisów odniesienia dotyczących opracowywania prawodawstwa Unii ujednolicającego warunki wprowadzania produktów do obrotu. Tymczasem sporne rozporządzenia nie dotyczą wprowadzania produktów do obrotu. Tym samym Sąd w pkt 61 zaskarżonego wyroku naruszył prawo, sugerując, że art. 6 ust. 6 dyrektywy 2010/40 uzasadnia tezę, zgodnie z którą Komisja była uprawniona do nałożenia obowiązku wyznaczenia krajowego organu kontroli, takiego jak ten, o którym mowa w art. 8 rozporządzenia delegowanego nr 885/2013 i w art. 9 rozporządzenia delegowanego nr 886/2013.

81. Jednakże to naruszenie prawa nie jest istotne z powodów wskazanych w pkt 73 niniejszej opinii.

82. Z powyższego wynika, że powołany przez Republikę Czeską zarzut drugi należy oddalić jako bezzasadny.

C – W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu przez Sąd zasad postępowania

83. W ramach zarzutu trzeciego i ostatniego Republika Czeska podnosi, że Sąd dopuścił się naruszeń zasad postępowania, przeinaczając lub pomijając niektóre argumenty podniesione przez to państwo.

84. Po pierwsze, Sąd błędnie stwierdził w pkt 39 zaskarżonego wyroku, że Republika Czeska i Komisja zgodziły się co do tego, iż przepisy spornych rozporządzeń nie mają zastosowania, jeżeli państwo członkowskie nie zdecydowało się wdrożyć aplikacji i usług ITS na swoim terytorium. Republika Czeska podkreśla, że w swojej replice złożonej przed Sądem wskazała, iż taka wykładnia tych rozporządzeń odpowiada jej, lecz nie znajduje ona żadnego oparcia w rzeczonych rozporządzeniach.

85. Jak podniosła Komisja, argument ten należy oddalić, ponieważ opiera się on na błędnej interpretacji pkt 39 zaskarżonego wyroku. Sąd stwierdził bowiem, że strony są zgodne co do wykładni dyrektywy 2010/40, w myśl której sporne rozporządzenia nie mają zastosowania w przypadku braku wdrożenia, a nie co do wykładni samych spornych rozporządzeń.

86. Ponadto zwracam uwagę, że Sąd szczegółowo zbadał i oddalił w pkt 35–44 zaskarżonego wyroku argument Republiki Czeskiej, zgodnie z którym sporne rozporządzenia nakładają obowiązek wdrożenia. Tym samym argument ten jest bezzasadny.

87. Po drugie, Sąd pominął argument Republiki Czeskiej, zgodnie z którym Komisja wyraźnie wskazała w uzasadnieniach spornych rozporządzeń, że zamierza nałożyć obowiązek wdrożenia aplikacji i usług ITS we wszystkich państwach członkowskich.

88. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem spoczywający na Sądzie na mocy art. 36 i art. 53 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej obowiązek uzasadnienia nie nakazuje Sądowi przedstawienia wyjaśnienia, które podejmuje w sposób wyczerpujący punkt po punkcie argumentację przedstawioną przez strony sporu. Uzasadnienie może zatem być dorozumiane, pod warunkiem że umożliwia ono zainteresowanym poznanie powodów, dla których podjęte zostały dane środki, a Trybunałowi dostarcza elementów wystarczających dla dokonania kontroli²⁵.

²⁵ Wyroki: z dnia 27 października 2011 r., Austria/Scheucher-Fleisch i in., C-47/10 P, EU:C:2011:698, pkt 104 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 8 marca 2016 r., Grecja/Komisja, C-431/14 P, EU:C:2016:145, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo.

89. W pkt 35–44 zaskarżonego wyroku Sąd w jasny sposób przedstawił powody, które skłoniły go do stwierdzenia, że przepisy – wiążące – spornych rozporządzeń nie nakładają na państwa członkowskie obowiązku wdrożenia, wywiązując się tym samym z obowiązku uzasadnienia wyroku. Z tego względu Sąd mógł zgodnie z prawem przyjąć, że nie jest konieczne wyjaśnianie powodów, dla których wniosek taki wynika również z treści – niewiążącej – uzasadnienia rozporządzeń²⁶.

90. Po trzecie, Sąd pominął, w szczególności w ramach oceny drugiego zarzutu nieważności w pkt 69–75 zaskarżonego wyroku, argument Republiki Czeskiej, zgodnie z którym organizacja działań kontrolnych na poziomie krajowym stanowi co do zasady istotny element, którego uregulowanie nie może w związku z tym, w myśl art. 290 TFUE, być powierzone Komisji.

91. Uważam, że Sąd przeanalizował ten argument w pkt 72 i 73 zaskarżonego wyroku i orzekł, że Komisja, przyjmując art. 8 ust. 1 rozporządzenia delegowanego nr 885/2013 i art. 9 ust. 1 rozporządzenia delegowanego nr 886/201, nie przekroczyła upoważnienia udzielonego dyrektywą 2010/40 i nie uzupełniła ani nie zmieniła istotnego elementu tej dyrektywy.

92. Z powyższego wynika, że trzeci zarzut podniesiony przez Republikę Czeską należy oddalić jako bezzasadny.

93. W rezultacie odwołanie należy oddalić w całości jako bezzasadne. Ponadto Republikę Czeską należy obciążyć kosztami postępowania, gdyż wniosła o to Komisja.

VI – Wnioski

94. Mając na względzie powyższe rozważania, proponuję, aby Trybunał:

- oddalił odwołanie oraz
- obciążył Republikę Czeską kosztami postępowania.

²⁶ Zobacz w tym względzie pkt 31 i 32 niniejszej opinii.